ఆత్మవంచన

ఆదివారాలు గడపడం చాలా కష్టమైన విషయం అని నా అభిప్రాయం. అందరూ ఆదివారం ఎప్పుడొస్తుందా అని సోమవారం నుంచే ఎదురుచూస్తుంటారు. కాని నాకు మాత్రం ఆదివారం రావడం కొంచెం బాధగానే ఉంటుంది. ఆఫీసులో గడిచినట్లుగా టైము ఇంటిదగ్గర గడవదు. అంచేత ప్రొద్దుటినుంచి సాయంకాలం దాకా ఏంచెయ్యాలో తోచక ఏడుస్తుంటాను. మధ్యాహ్నం పూట నిద్ర పోయే వాళ్ళ కయితే ఏ బెంగాలేదు. కాని నాకా అలవాటులేదు.

ఇవాళకూడా ఆదివారమే. మధ్యాహ్నం దాకా అటూ ఇటూ తిరిగాను. మధ్యాహ్నం భోజనం చేశాక ఏం చేద్దామా అని ఆలోచించాను. మా ఆవిడేమో వంటింట్లో ఏదో పని చేసుకుంటున్నట్లుంది. ఆవిడ అలమారులో ఉన్న ఏదో నవల చదువుదామని తీశాను. ఎవరో శాస్త్రి పేరున్న రచయితే రాసింది. తీరా చదవడం మొదలుపెడితే చాలా చెత్తగా ఉంది ఇటువంటి వెలా రాస్తారో తెలీదు. కథ షరా మామూలే. హీరోయిన్ గొప్పవాడి కూతురు. హీరో చాలా పేదవాడు. వీడికి ప్రపంచంలో ఉండాలిసిన గొప్ప లక్షణాలన్నీ ఉన్నాయి. బాగా పాడతాడ్ట బ్రహ్మాండంగా బొమ్మ లేస్తాడ్ట. మరేమో అద్భుతంగా కథలు రాస్తాడ్ట ఇంకా ఏమేమో చాలా ఏడిశాయి. హీరోయిన్‌కి ఇవంటే చాలా యిష్టంట అంచేత ఆవిడగారు గొప్పా బీదా తారతమ్యాలు వదిలేసి సోషలిస్ట్ అయిపోయి వీడిని చెడ ప్రేమించి వాడి కళ్ళలోకి అలా చూస్తూ అలా పేజీలకి పేజీలు డైలాగులు చదివేస్తూంటుంది. ఏమంటుందో నాకు అక్షరంముక్క అర్థం కాలేదు సరిగ్గా అటువంటి డైలాగే ఒకటి చదవలేక సతమత మైపోతూండగా మా ఆవిడ ఎప్పుడు వచ్చిందో మరి.

"ఇది విన్నారా" అంది.

నా బొంద ప్రతివాళ్ళకీ యిదొక జబ్బు. వాళ్ళకి తెలిసింది వాళ్ళు చెప్తేనే కాని యివతలివాడికి తెలియదని వాళ్ళకి తెలుసు. అయినా ఎందుకో అలా అనడం మాత్రం మానరు.

"ఏమిటో ఆ ఇది" అన్నాను.

"మా భాస్కరం అన్నయ్య మళ్ళీ

శ్రీరంగం ఎ. శ్రీనివాసరావు

పెళ్ళి చేసుకుంటున్నాట్టండీ" అంది ఏదో బ్రహ్మాండమైన వార్త చెప్పిన దాని లాగ. దానితో నేను ఆశ్చర్యంలోపడి ఉక్కిరి బిక్కిరి అయిపోతానని ఆవిడ భావించింది లా వుంది. అలా అయితే చాలా పొర పాటు పడింది. నా కందులో పీసమెత్తు కూడా ఆశ్చర్యపడాలిసింది లేదు. అందు వల్లే."

"అందులో ఏముంది? నేనే నాడో వీళ్ళకు చెప్పాను వాడు ఖచ్చితంగా మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకుంటాడని" అన్నాను అ[illegible] లిస్తూ.

నా మాటలు చాలా ఆశాభంగం కలిగించేయని మొహం చూస్తూనే తెలుస్తోంది "నే ననుకోలేదు సుమండీ" అంది.

"నే ననుకున్నా. ఇంతకీ ఎవరో ఆ పాపిష్టురాలు పాపం" అన్నాను.

"అదేమిటండీ అలా అంటారు ఏమో యింకా తెలీలేదు. పోనీలెండి. పాపం రాధపోయినప్పట్నుంచీ పిల్లల్తో వాడొక్కడే అవస్థపడుతున్నాడు. ఎవ ర్తెనో చేసుకుంటే కాస్త పిల్లల్ని చూసు కొని వేళకింత వండిపెడుతుంది" అంది వాళ్ళన్నయ్య కష్టాలు తలుచుకుని.

నాకు చెడ్డ వొళ్ళు మండింది. వాళ్ళ న్నయ్య పెళ్ళామైతేనేమో పిల్లల్ని ఆడింప డానికీ, వొండి పెట్టడానికేనా. తనేమో వొళ్ళంతా పెత్తనం చెలాయించడానికీ, నా మీద దాడి చెయ్యడానికీనా! అంటే అడబుద్ధి. ఏదో అందామనుకున్నాను కాని అప్పటికి ఏదో జ్ఞాపకంవచ్చి వంటింట్లోకి వెళ్ళిపోయింది.

దాంతో నా కింకా ఆ నవల చదువ బుద్ధికాలేదు. నా ఆలోచనలు భాస్కరం మీదకి మళ్ళాయి. ఇక్కడ భాస్కరాన్ని గురించి చాలా చెప్పాలి. అసలు నే రాయాలిసిందే వాడి గురించి ఈ ముందు చెప్పిందంతా కేవలం ఉపోద్ఘాతం మాత్రమే.

నాకు అసలు ఎందుకో మనుషులంటే చిరాకు. జంతువుల్లో అయితే రకరకాల జాతులుంటాయి. వాటివల్ల వాటి స్వభా వాలు తెలుస్తుంటాయి. పెద్దపులి క్రూర మైనదనీ, పాము కరుస్తుందనీ, కుక్క విశ్వాసం కలదనీ ఇలాంటివన్నమాట. కాని మనుషుల్లో అలాకాదు. అందరూ వొకటే జాతికి చెందినవారు. కాని ఏ యిద్దరూ వొకలాంటి వాళ్ళు కారు. మొత్తంమీద అందరూ ప్రమాదకరమైన వారే అను కోండి.

అందరిలోకీ నాకు ఆత్మవంచన చేసు కునే వాళ్ళంటే విపరీతమైన అసహ్యం. వీళ్ళు ఎదుటివాళ్ళని మోసం చెయ్యడమే కాకుండా తమ్ము తామే మోసం చేసుకుం టారు. సరిగ్గా ఆ జాతివాళ్ళల్లో యీ భాస్కరం వొకడు.

వాడు యిప్పుడు నా బావమరిదే అయినా వాడిని నేను చదువుకునే నాటి నుంచీ ఎరుగుదును. వాడిలో చెప్పుకోదగ్గ విశేషాలు లేవు. మామూలుగా ఉంటాడు.

కన్ను ముక్కు లాంటివి ఏది ఎక్కడుండాలో అక్కడే ఉన్నాయి. సుమారు రంగు. అంతెందుకు మనం పొద్దున్నే లేస్తే బజార్లో చూసే లక్ష తొంభై మంది మామూలు జనంలో వీడొకడు. అంతకు మించి వాడిలో ఒకసారి చూస్తే మళ్ళీ చూడాలనిపించే పర్సనాలిటీ ఏమీ లేదు. అయితే వచ్చిన చిక్కేమిటంటే వాడలా అనుకోవడం లేదు. వాడి ఉద్దేశంలో వాడు చాలా అందగాడు. వాడికీ జబ్బు పట్టుకోవటానికో చిన్న పిట్ట కథ ఉంది.

నేను చదువుకునే రోజుల్లో నేను హాస్టల్లో ఉండేవాడిని. వీడేమో బయట వేరే ఇంట్లో రూము తీసుకుని ఒక్కడూ ఉండేవాడు. వాడి రూములో నన్నుకూడా ఉండమని తెగ పోరేవాడు. కాని నేనే వాడితో ఇష్టంలేక వెళ్ళలేదు. వాడి ఇంటిగల్లాయన మిగతా యింట్లో ఉంటున్నాడు. అతను బాగా వయసు మళ్ళినవాడు. దగ్గరగా ఏభై అయిదేళ్ళుండొచ్చు. అతని భార్య అతనికి రెండవ భార్య. ఆమె చాలా చిన్నది. మహా ఉంటే ఇరవై ఏళ్ళు ఉంటాయి. అందంగానే ఉండేది. బీద వాళ్ళవడంచేత ఏదో బరువుదిగుతే చాలనుకొని ఆమె తల్లిదండ్రులు ఇతనికిచ్చివేసి ఉంటారు. కాని పాపం ఇతనివల్ల ఆమెకి సహజమైన కోర్కెలేం తీరలేదనుకుంటాను. అటువంటివి ఇవ్వలేనివాడు అంత చిన్నదాన్ని పెళ్ళి చేసుకోవడం ఆ ముసలాయన తప్పు.

అయితే కథల్లోలాగ ఆవిడ పతివ్రతలా కూర్చోలేదు. తన క్కావాల్సిన సుఖాన్ని వేరేవాళ్ళద్వారా పొందడానికి ప్రయత్నించింది. అయితే ఆవిడ యింకెవ్వరి దగ్గర పొందినా బాధలేదు. కాని ఆవిడ దృష్టి తనకి బాగా అందుబాటులో ఉన్న భాస్కరంమీద పడింది. ఒకే యింట్లో ఉన్నందువల్ల వాళ్ళ కార్యకలాపాలకి ఆటంకం రాలేదు. కాని ఆ రూములో భాస్కరమే కాకుండా ఇంకెవరున్నాకూడా ఆవిడ అలాగే ప్రవర్తించుండేది. ఆమెకా సమయంలో కావాల్సింది వయసులో ఉన్న మగవాడు కాని అతని అందం కాదు. కాని ఏ బుద్ధి కది తట్టలేదు. వాడి ఉద్దేశంలో అందమైన ఆడది భర్త ఉండి కూడా తనని కోరి వచ్చిందంటే తాను చాలా అందగాడి ననుకున్నాడు. అదే వాడు చేసుకున్న పెద్ద వంచన. నే నెన్నిసార్లు వాడికి అసలుసంగతి చెప్పినా వాడికి ఎక్కలేదు.

అప్పట్నుంచి వాడు దారినిపోయే ప్రతి ఆడదీ వాడివైపే చూస్తోందనుకొనేవాడు. మేమిద్దరం కలిసి బజార్లో నడుస్తూంటే ప్రక్కగా వెళ్ళిన అమ్మాయిని చూపించి, "చూడరా, నావేపు ఎలా దొంగ చూపులు చూస్తోందో. ఆ చూపులోనే తెలుస్తోంది దాని సంగతి " అనేవాడు.

నాకు చాలా కోపం వచ్చేది అసలు ఆడదాన్ని అది, ఇది అనేవాడిని లెంప కాయ కొడదామనుంటుంది.

"అలా ఎందుకనుకుంటావు. దారిన పోయేవాళ్ళు మామూలుగా చూడటంకూడా తప్పే? దానికి యీ వెధవ అర్థాలు తీస్తావేం? అసలా మాటకొస్తే వాళ్ళవైపు దొంగచూపులు చూస్తోంది నువ్వే" అన్నా నొకసారి.

వాడు నావేపు చిరాగ్గా చూశాడు.

"ఒరే! నీకింకా అనుభవంలేదు. నాకు తెలుసు ఇటువంటి విషయాలు. నాకు అనుభవం ఎక్కువ."

వీడి పిండాకూడు.

"అసలంతెందుకు, మా క్లాసులో సగంమందికి పైగా ఆడపిల్లలు నేనంటే పడి చస్తారు" అన్నాడు.

ఇక లాభం లేదనుకున్నాను. వీడికన్నా దరిద్రుడు మరొకడుండడు

"నువ్వంటే ఇష్టపడే ఆడది ఛస్తేనే నయంలే" అన్నాను.

వాడు మొహం మాడ్చుకుపోయేడు.

ఎప్పుడో ఏ అమ్మాయిదగ్గరో వెఱ్ఱి వేషాలు వేసి తన్నులు తింటాడనుకున్నాను. కాని వీడు ఎంతసేపూ వాళ్ళే వీడిదగ్గరకి వస్తారని కలలు కనడంవల్ల వీడంతట వీడు అటువంటి ప్రయత్నాలేం చెయ్యకపోవడంవల్ల ఆ ప్రమాదాలేం రాలేదు.

నాకెప్పుడూ వాడు ఎంత అందమైన అమ్మాయిని పెళ్ళాడుతాడో చూద్దామని పించేది. వాడి మాటల్నిబట్టి వింటే క్లియోపాత్రా, హెలెన్ అంతా వచ్చినా మొహంమీద ఉమ్మేసేవాడిలా మాట్లాడే వాడు. అంచేత వీడికీ జన్మకి పెళ్ళి కాదేమో అనికూడా అనుకున్నాను.

కాని ఎంతోకాలం కాకుండానే వాడి పెళ్ళికి రావల్సిందిగా వాడి దగ్గర్నుంచి శుభలేఖతోపాటు ఉత్తరంకూడా వచ్చింది. రాధట ఆ అమ్మాయి పేరు. పేరు బావుంది. అమ్మాయి ఎలా ఉంటుందో చూద్దామనుకున్నాను పెళ్ళికి వెళ్ళాను. ఆ అమ్మాయి చక్కగా ఉంది. మొత్తానికి అదృష్టవంతుడే. అమాయకురాలుగా కూడా ఉంది. ఎటొచ్చీ వీడు నా దగ్గరకొచ్చి సొదంతా వెళ్ళబోసుకున్నాడు.

'వాళ్ళ నాన్న వాడికి చాలా అన్యాయం చేస్తున్నాట్ట. వాడింతకాలంగా తనకి సరిపోయే అమ్మాయికోసం వెదుకుతున్నాట్ట. ఎంతమందిని చూపినా అటువంటిది లేదుట కాని దొరికేదాకా ఆగడానికి తను సిద్ధమేనట. ఈలోగా వాళ్ళ నాన్న తొందరపడ్డాట్ట కట్నంకోసం ఆశపడి ఇటువంటి అమ్మాయిని కట్టపెడుతున్నాట్ట. ఎంత వద్దన్నా వినలేదుట తన సుఖసంతోషాల్ని కన్నతండ్రి యిలా నాశనం చెయ్యడంకన్నా ఘోరం ప్రపంచంలో ఎక్కడా ఉండదుట. వాడికీ పెళ్ళి చావుతో సమానంట. ఆ భాస్కరం ఇవాల్టితో మరణించాట్ట ఇకమీదట మేమందరం చూసేది జీవచ్ఛవం భాస్కరాన్నిట.

ఇంకా యిలాగే చాలాసేపు వాగేడు.

నాకు అక్కడున్న పందిరిగుంజ ఏదైనా పీకి వాడిని చావగొడదా మనిపించింది. ఆ అమ్మాయిని చూసి ఆగేనుకాని లేకపోతే అంతపనీ చేసేవాడినే. వెధవది జైలుకి పోతే పోయాను. ఇటువంటి వెధవలు పబ్లిగ్గా తిరగడం చూడటంకన్న అదే నయం. ఇంక ఇటువంటివాడితో ఆ అమ్మాయేం కాపరం చేస్తోంది. అంతకన్నా ఘోరం ఇంకొకటుండదు.

సరిగ్గా ఆ పెళ్ళికి వెళ్ళినప్పుడే అరుణని (అంటే ప్రస్తుతం మా యావిడ) చూశాను. ఒకటిరెండుసార్లు మాట్లాడాను. చాలా నెమ్మదస్తురాలిలా కనపడింది (అప్పుడు!) నయమే ఆ అన్నకి ఇటువంటి చెల్లెలుండటం అనుకున్నాను.

పెళ్ళి తరువాత వాడే ఓసారి మెల్లిగా కదిపాడు అరుణ సంగతి. ''మా చెల్లెలికి సంబంధాలు చూస్తున్నామనుకో. కాని ఏవీ అంతగా నచ్చటంలేదు. ప్రతీ వెధవకి టోలెడు కట్నాలు కావాలి (యీ వెధవ తీసుకోనట్లు!) ఇవ్వడానికే కాదుకాని అంత యివ్వాల్సిన అర్హత లేదెవరికీ

నిన్ను చూసేక మా వాళ్ళకి పీకిస్తే బావుంటుం దనిపించిందట. అందుకని నన్నడగమన్నారు. బలవంతం ఏంలేదు. నాకు బాగా తెలుసు కాబట్టి. నువ్వు పెద్ద అందగాడివి కాకపోయినా ఫరవాలే దనుకో...." అన్నాడు.

ఇంక ఇలాంటివాడితో మాట్లాడ్డం అనవసరం. వెంటనే నోర్మూసుకు పొమ్మందామనుకున్నాను కాని అన్నని బట్టి చెల్లెల్ని కాదనడం అన్యాయం అనుకున్నాను. అందులోనూ అరుణని చూస్తే అలా అన బుద్ధి (బుద్ధిః కర్మానుసారిణీ) కాలేదు. మొత్తంమీద వొప్పుకోవడం మా పెళ్ళి జరగడం అయిపోయింది.

తిరిగి వాడి విషయాని కొస్తే నే ననుకున్నది అక్షరాలా నిజమైంది. రాధ నవ్వంత కూడా సుఖపడలేదు. వాడు ఆమెని యమ యాతనల పాలుచేశాడు. ఆమె సినిమాలూ, షికార్లూ ఏంచీలేవు. అన్నీ వాడొక్కడూ వెళ్ళాల్సిందే. ఆమె వాడితోరావడం వాడి కిష్టంలేదుట. ఆమెతో వెళ్ళడానికి వాడికి సిగ్గనిపిస్తుందిట. అందరూ వాడినిచూసి కట్నంకోసం అటువంటి దాన్ని చేసుకున్నందుకు నవ్వేవారట. అసలు రాధతో మాట్లాడ్డమే వాడికి యిష్టంలేదుట. ఆమెతో కాపురం చేస్తున్నట్టు. మొత్తానికి రాధ వాడితో నరకం అనుభవించింది.

వాళ్ళకి ఇద్దరు పిల్లలు పుట్టారు. తరువాత పాపం ఆమె మూడవ కాన్పులో కనలేక చనిపోయింది. ఒకరకంగా అదృష్ట వంతురాలు. అప్పటికైనా సుఖపడింది. బ్రతికినన్నాళ్ళూ ఏం సుఖపడింది కనక. ఆమె చావు వార్తవిని నేను చాలా బాధపడ్డాను. పరామర్శకని భాస్కరం దగ్గరకి వెళ్ళాను.

నన్నుచూసి వాడు భోరుమని ఏడ్చాడు.

"చూశావురా. రాధ నన్నెలా అన్యాయం చేసి వెళ్ళిపోయిందో. నేనేం పాపం చేశానని నన్నిలా వదిలి వెళ్ళిపోయింది, అంతమంచి దానికి యింత అన్యాయం ఎలా జరిగింది. మనిషెలా వున్నా మనసెంత మంచిదిరా. మేద్దరం ఎంత సుఖంగా ఉన్నాం. భగవంతుడు మా యిద్దర్నీ చూడలేక పోయాడు. ఈ పిల్లల్ని నాకు వదిలేసి తను వెళ్ళిపోయింది. వీళ్ళని నేనెలా పెంచను" అన్నాడు బెక్కుతూ.

మొదట వాడిని చూసి జాలివేసినా వాడి మాటలవీ విన్నాక అదంతా పోయి కోపం వచ్చింది. రాస్కెల్, ఇంతచేసి యింకా యిలా ఎలా మాట్లాడ గలుగుతున్నాడో. అయితే అసలు సంగతేమిటంటే వాడిదంతా నటించటం లేదు. తను చెప్పేదంతా శుద్ధ నిజమని వాడిని వాడే నమ్మించుకున్నాడు. నేనా రోజే నిశ్చయించాను ఏడు సంవత్సరం తిరిగేలోగా మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకుంటాడని.

* *

వాడి రెండోపెళ్ళి వార్త విన్న చాలా

కొందరలోనే నేను ఏదో పనిమీద వెళ్తూ వాడి ఊళ్లో ఆగాను. వాడు పూర్వం కన్నా దుక్కలాగున్నాడు. నన్నుచూసి వెధవ నవ్వొకటి నవ్వి.

"నా పెళ్ళి గురించి వినే ఉంటావు" అన్నాడు ప్రపంచంలో అదొక్కటే ముఖ్యమైన వార్తలాగ.

"ఆఁ" అన్నాను క్లుప్తంగా.

"ఏం చెయ్యమంటావు చెప్పు. నాకేమో ఇంకో జన్మకి ఎవర్ని పెళ్ళాడ్డ ఇష్టంలేదు. రాధని మర్చిపోవడం సాధ్యంకాదు (అసలొకప్పుడా జ్ఞాపకం ఉంటా) అసలు నా మట్టుకు నాకు భార్య అవసరం లేదు. నాకు జీవితంమీద విరక్తి వచ్చేసింది. కాని ఈ పిల్లల్ని చూస్తుంటే కడుపు తరుక్కుపోతోందిగా ఏలాగైనా తీర్చొచ్చు కాని తల్లిలేనిలోటు తీర్చలేం. నాకోసం కాకపోయినా వీళ్ళ కోసమైనా తప్పదు మరి. అందుకే ఒప్పుకోవాల్సొచ్చింది" అన్నాడు వేదాంతి మొహంపెట్టి.

ఇంతకాలం సహించిన నేను ఇంక ఊరుకోలేక పోయాను. నాకు పరమ అసహ్యం వేసింది వాడంటే వెంటనే.

"ఇంతవరకూ నువ్వు యీ చప్పు పేలాపన సాగించి ఏడుస్తూ బతుకు ఎంతకాలమని యిలా అసంకల్పంగా వాగుతావు. ఈ వాగుడులోనే రాధనలా హింసలుపెట్టి ఆమెకి చిన్నయెత్తు సుఖం లేకుండా చేశావు. ఆమె పోయాకకూడా నీకు బుద్ధి రాలేదు. అటువంటప్పుడు మళ్లీ ఎందుకు మరో ఆడదాన్ని బాధ పెడతావు ఇప్పటికైనా నీ ఆత్మవంచన మానేసి ఉన్నది ఉన్నట్లు మాట్లాడు. నువ్వు యిప్పుడు మళ్ళ పెళ్ళి చేసుకుంటోంది ఊరివాళ్ళ కోసంకాదు. నీ పిల్లలకి తల్లిలేదనీ కాదు. అసలుసంగతి చెపుతావిను, నీకు ఆడదాని సుఖం కావాలి అంచేత ఆడివ్వడానికి మరో భార్య కావాలి ఆ సంగతి ధైర్యంగా ఒప్పుకో. అంతేకాని యిలా జీవితాంతం నిన్ను నువ్వు వంచించుకోకు." అని గబ గబా అనేసి వచ్చేశాను.

వాడు నా మాటలువిని వెర్రివాడివి చూసినట్లు చూశాడు లాభంలేదు నా నోరు నొప్పేకాని వాడికి ఏమిచెప్పినా నెత్తికెక్కదు. అటువంటి వాళ్ళంతే వాళ్ళు అలా జీవితాంతం ఆత్మద్రోహం చేసుకుంటూనే ఉంటారు. అటువంటి వాళ్ళున్నంతకాలం ఈ ప్రపంచం బాగు పడదు. వాళ్ళు లేకుండాపోవడం అన్నది అసంభవం. అది మన ఖర్మ అంతే.